

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 723/2024-12

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miloša Maďara a zo sudcov Jany Baricovej a Miroslava Duriša (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného JUDr. Mariánom Maholányim, advokátom, Priemyselná 1/A, Bratislava, proti uzneseniu Mestského súdu Bratislava IV sp. zn. 16C/94/2014 z 8. júla 2024 a postupu, ktorý predchádzal jeho vydaniu, takto

rozhodol:

Ústavnú sťažnosť **odmieta**.

Odôvodnenie:

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

- Sťažovateľ označený v záhlaví tohto rozhodnutia sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 8. septembra 2024 domáha vyslovenia porušenia základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva pokojne užívať svoj majetok podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uznesením mestského súdu označeným v záhlaví tohto rozhodnutia. Sťažovateľ v petite ústavnej sťažnosti navrhuje, aby ústavný súd zrušil napadnuté uznesenie, vec vrátil mestskému súdu na ďalšie konanie a priznal mu náhradu trov konania.
- Z ústavnej sťažnosti a príloh k nej priložených vyplýva, že 24. júla 2024 bolo sťažovateľovi doručené uznesenie mestského súdu sp. zn. 16C/94/2014 z 8. júla 2024, ktorým mestský súd rozhodol tak, že sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu mestského súdu č. k. B4-16C/94/2014-821 z 12. decembra 2023, ktoré bolo vydané vyšším súdnym úradníkom, zamietla.
- Rozhodnutie vyššieho súdneho úradníka spočívalo vo vyčíslení náhrady trov konania vo výške 3 270,60 eur, ktorú má sťažovateľ uhradiť žalobkyni.
- Sťažovateľ proti rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka podal v zákonnej lehote sťažnosť, v ktorej namietal, že toto súdne konanie bolo *ex lege* zastavené a že existuje procesná prekážka,

ktorá bráni v pokračovaní vo vymáhaní pohľadávky žalobkyne vrátane jej príslušenstva, t. j. aj náhrady trov, a to z dôvodu rozhodnutia o oddlžení sťažovateľa, keďže žalovaná istina, ako aj jej príslušenstvo vrátane náhrady trov konania sa stali týmto rozhodnutím súdu právne nevymáhateľnými a mestský súd mal preto zmeniť rozhodnutie vyššieho súdneho úradníka tak, že konanie o vyčíslení náhrady trov konania zastavuje, keďže na právnu nevymáhateľnosť musí prihliadať každý orgán verejnej moci z úradnej povinnosti.

5. Mestský súd napadnuté rozhodnutie odôvodnil tým, že keďže existuje právoplatné uznesenie odvolacieho súdu a dovolacieho súdu, ktorým žalobkyni bola priznaná plná náhrada trov odvolacieho, ako aj dovolacieho konania vrátane náhrady trov konania na súde prvej inštancie, ktorá je v rozsahu 25 %, musí tieto rozhodnutia rešpektovať, a to aj napriek vyhlásenému konkurzu na majetok sťažovateľa v postavení dlžníka, keďže medzičasom tento konkurz bol zrušený pre nedostatok majetku. Zároveň mestský súd zastával názor, že pohľadávka z titulu náhrady trov vznikla až jej právoplatnosťou, t. j. po tom, čo už bol konkurz zrušený pre nemajetnosť, a preto údajne neexistuje prekážka brániaca vo vyčíslení náhrady trov s povinnosťou jej úhrady.

II.

Argumentácia sťažovateľa

6. Podstatou argumentácie sťažovateľa je skutočnosť, že podľa jeho názoru napadnuté rozhodnutie mestského súdu a postup, ktorý predchádzal jeho vydaniu, boli arbitrárne a nepreskúmateľné.

7. Podľa sťažovateľa výrok napadnutého rozhodnutia predstavuje prípad odopretia spravodlivosti z dôvodu, že zo strany mestského súdu bol uplatnený právne formalistický výklad relevantnej právnej úpravy.

8. V napadnutom rozhodnutí sa mestský súd prevažne zamerával iba na tú skutočnosť, že konkurz na majetok sťažovateľa bol zrušený pre nedostatok majetku, ale celkom opomenul (hoci to sťažovateľ namietal) tú skutočnosť, že sťažovateľ bol výrokom 4 uznesenia Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 37OdK/279/2018 z 10. augusta 2018 zbavený všetkých dlhov, ktoré môžu byť uspokojené iba v konkurze alebo splátkovým kalendárom podľa § 166a zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o konkurze a reštrukturalizácii“), a to v rozsahu, v akom nebudú uspokojené v konkurze. Tento výrok (t. j. rozhodnutie o oddlžení) podľa sťažovateľa zostal nedotknutý a je stále právoplatný, pričom sama žalobkyňa si podala aj prihlášku do konkurzného konania vo vzťahu k jej vymáhanej pohľadávke, čo predstavuje osobitný dôvod na zastavenie súdneho konania, v ktorom sa pokračuje vo vymáhaní inak nevymáhateľnej pohľadávky či jej príslušenstva.

9. Dňom nasledujúcim po dni, v ktorom bolo v Obchodnom vestníku uverejnené rozhodnutie súdu o oddlžení spojené s vyhlásením konkurzu, dochádza zo zákona (*ex lege*) k zastaveniu všetkých súdnych, ako aj exekučných konaní, pričom v záujme právnej istoty majú súdy bez zbytočného odkladu zastaviť všetky konania, v ktorých sa uplatňuje pohľadávka, ktorá sa stáva právne nevymáhateľná oddlžením alebo ktorú je možné uspokojiť iba v konkurze. Je preto podľa sťažovateľa bez právneho významu to, či konajúce súdy v tu prejednávanej veci ne/prihliadali na zastavenie konania, pretože to bolo zastavené zo zákona dňom nasledujúcim po vyhlásení konkurzu jeho uverejnením v Obchodnom vestníku.

10. Podľa názoru sťažovateľa nerešpektovanie už uvedenej zákonnej povinnosti zo strany mestského súdu nemá žiaden vplyv na to, že k zastaveniu konania došlo už zo zákona, na čo je každý súd povinný prihliadať *ex officio*, a to v každom štádiu konania. Právny názor mestského súdu preto podľa sťažovateľa predstavuje prílišný formalizmus, ktorý nijak neprihliada na obsah a účel inštitútu oddĺženia a svojím dôsledkom ho popiera.

11. Sťažovateľa úplne zaráža to, že vinou samotných súdov (ktoré neprihliadali na vyhlásenie konkurzu spojeného s oddĺžením – prvýkrát o oddĺžení a konkurze sa mestský súd zmienil až v napadnutom rozhodnutí v rámci konania o vyčíslení náhrady trov) došlo k údajnej čisto formalistickej potrebe rozhodnúť o vyčíslení náhrady trov konania, pričom túto vinu súdov má v konečnom dôsledku na svoju ťarchu znášať sťažovateľ, a nie mestský súd, ktorý nezákonne pokračuje v konaní. Podľa názoru sťažovateľa dávno malo byť rozhodnuté o zastavení konania, a nie v ňom neustále pokračovať. Sťažovateľ preto vníma neustále konanie súdov vo veci ako celkom arbitrárne.

12. Je pravdou, že meritórne rozhodnutie súdov, ktorými priznali žalobkyni právo na náhradu trov konania, nadobudlo právoplatnosť až po zrušení konkurzu, avšak táto skutočnosť nemá žiaden relevantný vplyv vo veci, keďže v tu prejednávanej právnej veci sa náhrada trov odvíja, resp. jej hmotnoprávny vznik/existencia je akcesoricky spojená s nárokom žalobkyne, ktorý si uplatňovala vo veci samej žalobou, a nie so samotným rozhodnutím súdu o priznaní nároku na ich náhradu. Úvaha mestského súdu by platila v prípade, ak by súd žalobu zamietol a priznal by nárok na náhradu trov konania sťažovateľovi v postavení žalovaného, pretože iba v takom prípade by nárok vznikol bez hmotnoprávneho základu, t. j. bez žalovanej istiny, a teda by mal procesný základ.

13. Trovy konania žalobkyne v tu prejednávanej veci preto podľa sťažovateľa predstavujú v zmysle § 121 ods. Občianskeho zákonníka príslušenstvo pohľadávky žalobkyne priznanej vo výroku 1 rozsudku Okresného súdu Bratislava IV sp. zn. 16C/94/2014 z 9. augusta 2017, keďže od tejto pohľadávky sa odvíja základ pre jej výpočet.

14. Samotné zrušenie konkurzu bez toho, aby bolo zrušené aj oddĺženie, je podľa názoru sťažovateľa bez právneho významu a stále existuje zákonný dôvod na bezodkladné zastavenie súdneho konania, v ktorom sa uplatňujú pohľadávky (vrátane príslušenstva), na ktoré sa vzťahuje oddĺženie.

15. Podľa § 166b písm. b) zákona o konkurze a reštrukturalizácii sa za nevymáhateľné voči dlžníkovi v prípade oddĺženia považuje príslušenstvo pohľadávky, na ktoré vznikol nárok v rozhodujúci deň a po rozhodujúcom dni.

16. Rozhodnutie o priznaní náhrady trov konania bolo právoplatné po rozhodujúcom dni (t. j. po dni nasledujúcom po zverejnení rozhodnutia o oddĺžení a vyhlásení konkurzu v Obchodnom vestníku).

17. Výklad uvedený v napadnutom rozhodnutí o nutnosti vyčíslenia náhrady trov konania aj napriek zjavnej existencii rozhodnutia o oddĺžení, ktoré sa vzťahuje aj na pohľadávku žalobkyne vrátane jej príslušenstva, je podľa názoru sťažovateľa nesprávny a popierajúci samotný obsah a účel zákonnej úpravy oddĺženia.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

18. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a zisťoval, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde), osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

19. Predmetom konania o ústavnej sťažnosti je preskúmanie opodstatnenosti argumentácie, ktorou sťažovateľ namieta ústavne nekonformné riešenie otázky nezastavenia súdneho konania, v ktorom sa rozhodovalo o výške trov konania z dôvodu oddĺženia.

20. Ústavný súd prioritne uvádza, že nie je opravnou inštanciou všeobecných súdov (I. ÚS 31/05). Skutkový stav a právne závery všeobecného súdu sú predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by prijaté právne závery boli so zreteľom na skutkový stav arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neudržateľné (podobne aj IV. ÚS 43/04).

21. K vzťahu medzi čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru už ústavný súd judikoval, že formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru (II. ÚS 71/97). Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07).

22. Účelom čl. 46 ods. 1 ústavy je tiež zaručiť každému prístup k súdnej ochrane, súdu alebo inému orgánu právnej ochrany. Základné právo zaručené čl. 46 ods. 1 ústavy umožňuje každému, aby sa stal po splnení predpokladov ustanovených zákonom účastníkom súdneho konania. Ak osoba splní predpoklady ustanovené zákonom, súd jej efektívne umožní (mal by umožniť) stať sa účastníkom konania so všetkými procesnými oprávneniami, ale aj povinnosťami, ktoré z tohto postavenia vyplývajú.

23. Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva vyplýva, že „právo na súd“, ktorého jedným aspektom je právo na prístup k súdu, nie je absolútne a môže podliehať rôznym obmedzeniam. Uplatnenie obmedzení však nesmie obmedziť prístup jednotlivca k súdu takým spôsobom a v takej miere, že by uvedené právo bolo dotknuté v samej svojej podstate. Okrem toho tieto obmedzenia sú zlučiteľné s čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorý garantuje právo na spravodlivé súdne konanie, len vtedy, ak sledujú legitímny cieľ a keď existuje primeraný vzťah medzi použitými prostriedkami a týmto cieľom (napr. Guérin c. Francúzsko, 1998).

24. Ústavný súd skúmal, či sa mestský súd odchýlil od prípustného výkladu aplikovaných právnych noriem, a pristúpil k preskúmaniu zlučiteľnosti napadnutého uznesenia mestského súdu sp. zn. 16C/94/2014 z 8. júla 2024 a postupu, ktorý predchádzal jeho vydaniu, s limitmi uvedenými v čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 1 dodatkového protokolu, oboznámiac sa s napadnutým uznesením mestského súdu z dôvodu posúdenia zlučiteľnosti jeho obsahu, t. j. posudzovania jeho ústavnej udržateľnosti.

25. Sťažovateľ napáda formalistický postup mestského súdu, poukazuje na arbitrárnosť napadnutého rozhodnutia a argumentuje, že predmetné súdne konanie, v ktorom mestský súd rozhodoval o výške trov konania, bolo *ex lege* zastavené, pretože existuje procesná prekážka, ktorá bráni v pokračovaní vo vymáhaní pohľadávky žalobkyne vrátane jej príslušenstva, t. j. aj náhrady trov, a to z dôvodu rozhodnutia o oddlžení sťažovateľa, keďže žalovaná istina, ako aj jej príslušenstvo vrátane náhrady trov konania sa stali týmto rozhodnutím súdu právne nevymáhateľnými.

26. Podľa § 166a ods. 1 písm. a) zákona o konkurze a reštrukturalizácii ak tento zákon neustanovuje inak (§ 166b a § 166c), len v konkurze alebo splátkovým kalendárom môže byť uspokojená pohľadávka, ktorá vznikla pred kalendárnym mesiacom, v ktorom bol vyhlásený konkurz alebo poskytnutá ochrana pred veriteľmi (ďalej len „rozhodujúci deň“).

27. Podľa § 166b ods. 1 písm. b) zákona o konkurze a reštrukturalizácii za nevymáhateľné voči dlžníkovi v prípade oddlżenia sa považuje príslušenstvo pohľadávky, na ktoré vznikol nárok v rozhodujúci deň a po rozhodujúcom dni.

28. Podľa § 166e ods. 2 zákona o konkurze a reštrukturalizácii oddlžením sa pohľadávky, ktoré môžu byť uspokojené iba v konkurze alebo splátkovým kalendárom (§ 166a), bez ohľadu na to, či boli alebo neboli prihlásené, stávajú voči dlžníkovi nevymáhateľné v rozsahu, v ktorom ho súd zbavil dlhov.

29. Podľa § 167e ods. 1 zákona o konkurze a reštrukturalizácii ak bol vyhlásený konkurz, súd bez zbytočného odkladu zastaví konanie, v ktorom sa uplatňuje pohľadávka, ktorá môže byť uspokojená iba v konkurze (§ 166a) alebo sa považuje za nevymáhateľnú (§ 166b).

30. Z odôvodnenia napadnutého uznesenia mestského súdu sp. zn. 16C/94/2014 z 8. júla 2024 vyplýva, že o nároku žalobkyne bolo rozhodnuté rozsudkom č. k. 16C/94/2014-336 z 9. augusta 2017 tak, že výrokom I súd uložil sťažovateľovi povinnosť zaplatiť príslušné sumy a výrokom III priznal žalobkyni nárok na náhradu trov konania v rozsahu 25 % proti sťažovateľovi. Na odvolanie sťažovateľa Krajský súd v Bratislave vydal rozsudok č. k. 16Co 160/2018-463 z 30. júna 2020, ktorého výrokom I rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobu vo vyhovujúcej časti zamietol, a výrokom II sťažovateľovi priznal nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania. Po doručení tohto rozsudku krajského súdu stranám sporu nadobudol rozsudok č. k. 16C/94/2014-336 z 9. augusta 2017 v spojení s predmetným rozsudkom krajského súdu právoplatnosť 10. septembra 2020 a na jeho základe bolo tiež právoplatne konštituované právo žalovaného na náhradu trov konania proti žalobkyni v rozsahu 100 %. Tento stav platil až do 17. októbra 2022, keď nadobudlo právoplatnosť uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 4Cdo 39/2021-693 z 24. augusta 2022 o dovolaní podanom žalobkyňou. Konkurz na majetok žalovaného bol vyhlásený 10. augusta 2018 (zverejnený v Obchodnom vestníku 20. augusta 2018) a zrušený z dôvodu, že konkurzná podstata nepokryje náklady konkurzu, 3. apríla 2020, čo bolo zverejnené v Obchodnom vestníku 8. apríla 2020 (bod 14 odôvodnenia).

31. Mestský súd dospel k záveru, že sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu mestského súdu č. k. B4-16C/94/2014-821 z 12. decembra 2023, ktoré bolo vydané vyšším súdnym úradníkom, nie je dôvodná, keďže právoplatnosť rozhodnutia, ktorým bola žalobkyni priznaná náhrada trov konania, nastala až po zrušení konkurzu.

32. Vychádzajúc z ústavnej sťažnosti a napadnutého rozhodnutia, ústavný súd zistil, že uznesením Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 37OdK/279/2018 z 10. augusta 2018 bol výrokom I na majetok sťažovateľa vyhlásený konkurz a výrokom IV bol sťažovateľ zbavený všetkých dlhov, ktoré môžu byť uspokojené iba v konkurze alebo splátkovým kalendárom v rozsahu, v akom nebudú uspokojené v konkurze. Toto uznesenie bolo zverejnené v Obchodnom vestníku 20. augusta 2018. Dňa 8. apríla 2020 bol v Obchodnom vestníku uverejnený oznam správcu o zrušení konkurzu z dôvodu, že konkurzná podstata nepokryje náklady konkurzu.

33. Ústavný súd zastáva názor, že mestský súd ústavne udržateľným spôsobom odôvodnil svoje rozhodnutie, prečo sa nestotožnil s argumentáciou sťažovateľa o nutnosti zastavenia konania, v ktorom sa rozhodovalo o výške náhrady trov konania, z dôvodu oddĺženia sťažovateľa. Ústavný súd zistil, že rozsudok súdu prvej inštancie nadobudol právoplatnosť 10. júla 2023 a konkurz na majetok sťažovateľa bol zrušený z dôvodu, že konkurzná podstata nepokryje náklady konkurzu (oznam o zrušení konkurzu bol zverejnený v Obchodnom vestníku 8. apríla 2020). Ústavný súd konštatuje, že nárok na náhradu trov konania vznikol žalobkyni až viac ako tri roky po zrušení konkurzu. Z uvedeného dôvodu sa na sťažovateľovu vec neuplatňuje § 167e ods. 1 zákona o konkurze a reštrukturalizácii, podľa ktorého ak bol vyhlásený konkurz, súd bez zbytočného odkladu zastaví konanie, v ktorom sa uplatňuje pohľadávka, ktorá môže byť uspokojená iba v konkurze (§ 166a) alebo sa považuje za nevymáhateľnú (§ 166b). Teda mestský súd postupoval ústavne udržateľným spôsobom, keď nezastavil konanie, v ktorom sa rozhodovalo o výške náhrady trov konania, ale vydal napadnuté rozhodnutie, ktorým určil výšku náhrady trov konania, keďže v čase rozhodovania mestského súdu o výške náhrady trov konania bol konkurz na majetok sťažovateľa už zrušený.

34. Ústavný súd nad rámec veci konštatuje, že otázka opodstatnenosti argumentácie sťažovateľa, či pohľadávka žalobkyne vyplývajúca z napadnutého uznesenia mestského súdu o výške náhrady trov konania je nevymáhateľná z dôvodu oddĺženia sťažovateľa, sa skúma v exekučnom konaní, keď súd v súlade s § 61k ods. 1 písm. d) zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov exekúciu zastaví (v celom rozsahu alebo v časti), ak zistí, že sú tu iné skutočnosti, ktoré bránia vymáhateľnosti exekučného titulu.

35. V súvislosti s naformulovanými námietkami arbitrárnosti atakujúcimi napadnuté uznesenie mestského súdu sp. zn. 16C/94/2014 z 8. júla 2024 ústavný súd uvádza, že arbitrárnosť a zjavná neodôvodnenosť rozhodnutí všeobecných súdov sú najčastejšie dané rozporom súvislostí ich právnych argumentov a skutkových okolností prerokúvaných prípadov s pravidlami formálnej logiky alebo absenciou jasných a zrozumiteľných odpovedí na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04). Uvedené nedostatky pritom musia dosahovať mieru ústavnej relevancie, teda ich intenzita musí byť spôsobilá porušiť niektoré z práv uvedených v čl. 127 ods. 1 ústavy.

36. Za zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť možno považovať takú, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých

porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

37. Po preskúmaní relevantných častí napadnutého uznesenia mestského súdu ústavný súd konštatuje, že nedostatky ústavnoprávnej relevancie vo veci sťažovateľa nezistil. Ak mestský súd postupoval v rámci znenia citovaných ustanovení (nezastavil konanie a vydal uznesenie o výške náhrady trov konania), ústavný súd konštatuje, že konal ústavne udržateľným spôsobom. Na tomto mieste ústavný súd vyslovuje ústavnú udržateľnosť právneho záveru mestského súdu, podľa ktorého bolo potrebné zamietnuť sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu, ktoré bolo vydané vyšším súdnym úradníkom, o výške náhrady trov konania. Právne závery obsiahnuté v napadnutom uznesení okresného súdu sp. zn. 16C/94/2014 z 8. júla 2024 sa teda neodchýlili od znenia príslušných ustanovení zákona tak, že by tým zásadne popreli jeho účel a význam (m. m. III. ÚS 264/05, I. ÚS 23/2010), nevykazujúc znaky arbitrárnosti, zjavnej neodôvodnenosti či svojvôle.

38. Ústavný súd uzatvára, že v posudzovanej veci nezistil, že by napadnutým rozhodnutím mestského súdu a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu, došlo k porušeniu označených práv sťažovateľa, ktoré by malo ústavnoprávnu relevanciu. Sťažovateľ môže prípadne namietat otázku nevymáhateľnosti pohľadávky z titulu jeho oddĺženia v exekučnom konaní. Z napadnutého rozhodnutia vyplýva, že mestský súd sa vysporiadal s argumentáciou sťažovateľa týkajúcou sa otázky zastavenia konania ústavne udržateľným spôsobom. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia nevyplýva jednostrannosť ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. K porušeniu označených práv sťažovateľa nedošlo z dôvodu, že predpoklady, za ktorých mestský súd zamietol sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka o výške náhrady trov konania, posúdil mestský súd materiálnym spôsobom, teda podľa ich skutočného obsahu, z čoho vyvodil, že sú splnené predpoklady na rozhodnutie o výške náhrady trov konania, pričom vyčerpávajúcim spôsobom aj vysvetlil dôvody, ktoré ho k tomuto záveru viedli. Tento názor nebol ústavným súdom vyhodnotený ako svojvoľný (a teda ústavne neudržateľný), preto absentuje akákoľvek príčinná súvislosť medzi uznesením mestského súdu sp. zn. 16C/94/2014 z 8. júla 2024 a označenými právami sťažovateľa.

39. K namietanému porušeniu práva na ochranu vlastníctva podľa čl. 20 ústavy a čl. 1 dodatkového protokolu je potrebné uviesť, že sťažovateľ namieta ich porušenie v spojení s namietaným porušením svojho základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivý proces alebo v nadväznosti na toto porušenie. Keďže ústavný súd dospel k záveru, že v danom prípade nedošlo k porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, je zjavné, že nemohlo dôjsť ani k porušeniu týchto sťažovateľom označených práv hmotného charakteru.

40. Pretože v danom prípade mestský súd pri svojom rozhodovaní nevybočil z existujúceho rámca platných a účinných právnych predpisov a svoje závery dostatočným spôsobom odôvodnil, ústavný súd dospel k záveru, že sťažovateľom uplatnené námietky atakujúce arbitrárnosť napadnutého rozhodnutia a postupu, ktorý predchádzal jeho vydaniu, nesignalizujú existenciu príčinnej súvislosti s možným porušením jeho práv podľa ústavy a dohovoru, a teda sú zjavne neopodstatnené. Z uvedených dôvodov ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa proti napadnutému uzneseniu

mestského súdu sp. zn. 16C/94/2014 z 8. júla 2024 odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

41. Vzhľadom na to, že ústavný súd odmietol sťažnosť ako celok, ostatnými návrhmi obsiahnutými v ústavnej sťažnosti (zrušenie napadnutého rozhodnutia a priznanie náhrady trov konania) sa už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. decembra 2024

Miloš Maďar
predseda senátu